

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τούτο είναι,
κι' έδρα πάλιν αϊ 'Αθήναι.

Έτος χίλια δκακόςσα κι' ογδοήκοντα έννέα,
και αὐτὸς ὁ χρόνος θάχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμῆος τὴν εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
Κι' ὅταν ἔγω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχωμαι,
μοναχὰ 'στὰς 'Επαρχίας — καὶ 'στὸ 'Εξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ 'Ελληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
'Αλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέσ' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μας μιὰ δεκάρα.

Πέντε κι' εἴκοσι Φλεβάρη,
σκόρδο, προσευχή, τροπάρη.

Ποῦντος διακόσα σαράντα ἓνα,
Βουλὴ καὶ πάλι... χαρὰ σ' ἐμένα!

Τοῦ Φασουλῆ ταξεῖδι 'στὸ ἀνήλιον
καὶ ζοφερὸν τοῦ Πλούτωνος βασιλείον.

(Ὁ Φασουλῆς κατέρχεται εἰς τῶν νεκρῶν τὰς χώρας
διὰ λιμνῶν καὶ ποταμῶν καὶ ζοφερῶν ἀδύτων,
ὁ Χάρων δὲ τὸν θεωρεῖ μ' ἀνεστραμμένης κόρας
καὶ ὁ ἐξῆς διάλογος ἀρχίζει μεταξύ των.)

Χ.— Ποῖος εἶσαι σύ;

Φ.— Ὁ Φασουλῆς...

Χ.— Τί θέλεις ἐδῶ πέρα;

Φ.— Ἦλθα δι' ἀνακούφισιν καὶ καθαρὸν ἀέρα.

Χ.— Ἀλλ' ἔμῳς πῶς, χωρὶς ἐγὼ νὰ ἔλθω νὰ σὲ πάρω,
ἐμῶντες μόνος σου ἐδῶ;

Φ.— Μὴν τὰ 'ρωτᾷς, κύρ Χάρο.

Βαρέθηκα τοὺς ζωντανοὺς καὶ τῆς ζωῆς τοὺς πόνους

καὶ θέλω νὰ ἰδῶ νεκροὺς τριγύρω μου ἀφώνους.

Θέλω ν' ἀφήσω μιὰ στιγμή τὸν κόσμον τὸν ἀπάνω

κι' ἦλθα τὸ ψυχοσάββατον μαζί με σὰς νὰ κάνω.

Καὶ ἂν ἀκόμη, Χάρε μου, δὲν μοῦ γινε ἡ χάρις

μὲ τὸ γνωστὸν σου δρέπανον νὰ ἔλθῃς νὰ με πάρῃς,

μονάχος μου 'στὸ κράτος σου ἐμῶντα νὰ τὸ στρώσω,

χωρὶς μικρὸν δικαίωμα εἰσόδου νὰ πληρώσω,

καὶ μὴ ζητήσῃς πληρωμὴν, διότι οὐκ ἂν λάβοις...

καὶ μὴ ζητήσῃς πληρωμὴν, διότι οὐκ ἂν λάβοις...

Χ.— Μὲ ποῖον θάρρος ἀναιδὲς μοῦ κέβεις καὶ μοῦ ράβεις;

Φ.— Τρισέδαξε παμβασιλεῦ, τὴν τέλμην μου συγχώρει...

μὰς ἔσπασαν τὰ ἔξοδα, μὰς ἔσπασαν οἱ φόροι,

καὶ εἶναι τόσον ἀκριδὴ κι' ἡ τῆς θαντῆς δαπάνη,

ποῦ συλλογίζεται κανεὶς ἂν πρέπει ν' ἀποθάνῃ.

Χ.— Ἀς ἔχῃς χάρι, φουκαῖά...

Φ.— Πληρόν σου ἀπὸ ἄλλους,
ποῦ κλέπτουν, ποῦ εὐεργετοῦν, ποῦ κάνουν τόσους
[μπάλους,
ἀλλ' ἄφησε 'στὸ κράτος σου ἀπλήρωτον κι' ἐμένα,
διότι πρό τινος καιροῦ δὲν ἔχω χαλασμένα,
κι' ἂν τοῦ Σωτῆρος τὸν σταυρὸν ἐπὶ τοῦ στήθους φέρω,
ἀλλὰ τί λόρδα τὴν τραβῶ ἐγὼ μονάχα ξέρω.

Χ.— Καὶ πῶς λοιπὸν 'στὸν βίον σου δὲν δίδεις τέλος μόνος
ν' ἀναπαυθῇς ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ ζοφεροῦ κευθμῶνος;
'Ιδὲ αὐτοκτονήσαντας τριγύρω σου τοσοῦτους...
ἐμούντζωσαν καλὰ κακὰ, πτωχείας τε καὶ πλούτους,
καὶ ἦλθ' ἐδῶ καθένας τῶν ἀπ' ὅλα νὰ γλυτώσῃ,
καὶ καθ' ἐκάστην ἐρχονται αὐτοκτονοῦντες τόσοι,
ποῦ δὲν εἰσέρχῃς ποῖον νὰ 'ῶς καὶ ποῖον νὰ πρωταρ-

πάξῃς,

καὶ τοῦ πορθμείου ἡδύτην σπαρδαίως αἰ εἰσπράξεις;

κι' ἂν φθάσῃς κι' ἄλλοι κατ' αὐτὰς τὰ τὴν χώραν τῶν

ἐλπίζω καὶ περισσεύμα νὰ ἔγω οὐ σιμῶνι νεκρῶν

'Ιδὲ αὐτοκτονήσαντας... ἰδὲ καὶ παραπέρα

Ροδόλφον τὸν Αὐστριακὸν μαζί με τὴν Βεατρίτταν

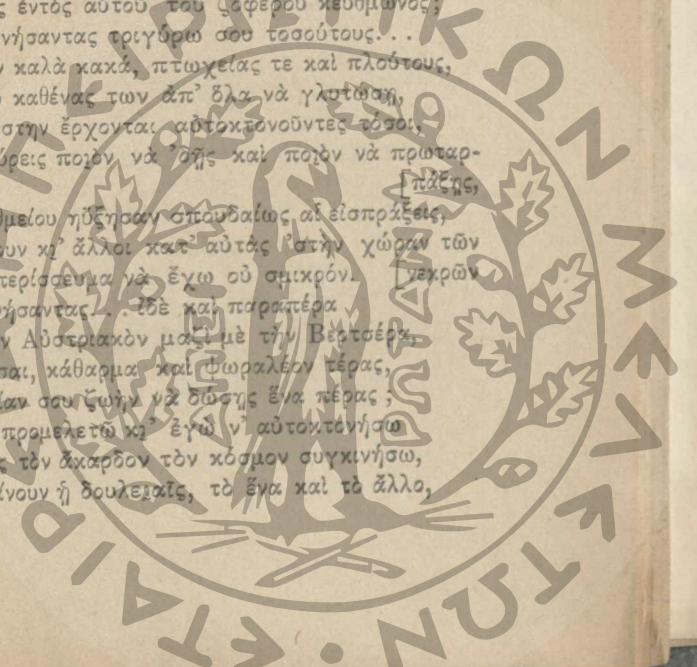
καὶ οὐ λυπᾷσαι, κάθαγμα καὶ φωραλέον τέρας,

εἰς τὴν ἀρχαίαν σου ζωὴν νὰ δώσῃς ἓνα πέρας;

Φ.— Ἐκ γενετῆς προμελετῶ κι' ἐγὼ ν' αὐτοκτονήσω

καὶ οὕτω πᾶς τὸν ἀκαρδὸν τὸν κόσμον συγχινήσω,

μὰ δὲν μ' ἀφίνουν ἡ δουλειὰς, τὸ ἔγα καὶ τὸ ἄλλο,

Ὁ Φασουλῆς ἐκ τῶν πολλῶν κλοπῶν ἀπηλπισμένος
ἀντεκδικεῖται μόνος του ὁλόκληρον τὸ γένος.

καὶ τὴν αὐτοκτονίαν μου ἀκόμη ἀναβάλλω.
Ἐν τούτοις, ἅμα παύσουν πᾶς ν' αὐτοκτονοῦν οἱ ἄλλοι
καὶ λείψῃ κάθε θόρυβος καὶ πᾶταγος καὶ ζῆλος,
χωρὶς ποσὺς νὰ λυπηθῶ τὸ τρυφερόν μου δέρμα,
εἰς τὴν ἀχρείαν μου ζῶν θὰ δώσω μόνος τέρμα,
γιατί, ἂν τώρα σκοτωθῶ, ἀδίκως θὰ ψοφήσω,
κι' οὔτε μικρὰν τοῦλάχιστον ἐντύπωσιν θ' ἀφήσω.
Ἄν δέ, ὦ Χάρε, σύρωμαι εἰς τὴν ζῶν ἀκόμα,
ἀλλ' ὅμως εἶμαι ζῶν νεκρὸς καὶ θνησιμαῖον πτώμα,
καὶ ὡς τοιοῦτος ἔρχομαι 'στὰ σκότη σου ὁ τάλας
καὶ δέξαι με, παρακαλῶ, 'στὰς κρύας σου ἀγκάλας.
'Οδῆγαι με εἰς ὅλας σου τὰς ζοφερὰς ὁδοὺς,
ἅς ἴδω τὸν Βιργίλιον, τὸν ψάλλον τῆς Διδοῦς,
τὸν Δάντην, τὸν Σικηπίωνα, κι' αὐτὸν τὸν Καραβίδα,
καὶ ὅσους ἄλλους εἰς τὴν γῆν καὶ εἶδα καὶ δὲν εἶδα.

(Ὁ Χάρως πιάνει ἀπαλὰ τοῦ Φασουλῆ τὸ χέρι
καὶ με βραδέα βήματα ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὸν φέρει,
καὶ τὸν συστήνει γελαστὸς εἰς ὅλους τοὺς νεκρούς,
πλουσίους τε καὶ πένητας, μεγάλους καὶ μικρούς.)

Χ.—Ἰδοὺ ὁ Δάντης ὁ πολὺς με τέλλο σκυλόλογε...
νά! τ' Οὐγγολίνου ἄρχισε τὴν κεφαλὴν νὰ τρώγῃ.
Φ.—Ὁ ψάλλα τῆς κολάσεως, δῶσε κι' ἐμένα λίγα...
ὦ θέαμ' ἀποτρόπαιον!... ἐπιθυμῶ νὰ φύγω.

(Ὁ Δάντης ἀσκαρδαμυκτεῖ τὸν Φασουλῆν κυτᾶ
καὶ τὸ κεφάλι με ὀρμὴν 'στὰ μούτρα του πετᾷ,
ἐκεῖνος δὲ περίτρομος πηγαίνει παραπέρα
καὶ τὸν Ροδόλφον ἀπαντᾷ μαζὶ με τὴν Βερτσέρα.)

Φ.—Ὁ ξεῦγος χαριτόδωρον!... ὦ εὐμορφὴ σουρούνα,
ἐσὺ ὅπου 'ξετρέλλανες αὐτὸν τὸν ἀρχιδούκα,
κι' αὐτὸς διὰ τὸν ἔρωτα ἐφάνη πρῶτος ἥρωας,
ἅς μὲν' εἰς ὅλας κι' ὅλους μας ἡ μνήμη σας ἀγίριος.

(Ὁ Φασουλῆς ἀκράτητος ὀρμῇ πρὸς τὴν Βερτσέρα
καὶ τὴν φιλεῖ γλυκὰ γλυκὰ 'στὰ μάτια καὶ 'στὰ χεῖρα,
μὰ ὁ Ροδόλφος ἄγριος τοῦ κόβει τὸν ἀέρα
καὶ τοῦ τραβᾷ 'στὸ μάγουλο ξανάστροφο σφοντύλι.
'Ἄλλ' ἔξαφνα 'στὸν Φασουλῆν ὁ Καραβίδα φθάνει
κι' ὁ Φασουλῆς προσφώνησιν σπαρτακτικὴν τοῦ νέου.)

Φ.—Ὁ Καραβίδα δύστηνε κι' ἐλεεῖνέ χαμάλη,
τί κρίμα ποῦ δὲν ἔζησες αὐτὸ τὸ καρναβάλι
ὡς Ἀμαζόνα νὰ ἰδῇς τὴν Τρελλοκατερίνα
νὰ χαιρετᾷ περιχαρῆς τὸν τάδε καὶ τὸν δεινα.
'Ἄν εἰμποροῦσες 'στῆς ζωῆς τὰ βέσσανα ν' ἀνθέξης
βεβαίως ἤθελες καὶ σὺ τὸν ρόλο σου νὰ παίξης
καὶ θὰ ἐφαίνεσο κομψὸς τῶν Ἀθηνῶν ἱππότης,
ἀλλὰ, καυμένη Παναγῇ, τὰ πάντα ματαιότης!
Κομποῦ, κοιμοῦ, ὦ δύστηνε, καὶ ἀναπαύου πλέον
πλησίον τῶν ἀρχιδουκῶν καὶ τόσων βασιλέων.
'Εδῶ δὲν εἶναι, Παναγῇ, διαφορὰ καμμία,
ἐδῶ δεσπόζει ὁ καθεὶς, τὸ πᾶν ἱσοτιμία.

(Ὁ Καραβίδα χαιρετᾷ γελῶν τὸν Φασουλῆ
καὶ 'στὸν Ροδόλφον ἔπειτα κρυφίως ὁμιλεῖ,
ἐπὶ τὸν φάσμα κάτωχρον ἀνδρὸς πολιτικοῦ
σιμῶνι πρὸς τὸν Φασουλῆν μεθ' ὕψους τραγικοῦ.)

Φάσμ.—Εἰπὲ ἡμῖν, ὦ βέλτιστε, τὰ πράγματα πῶς ἔχει;
Φασου.—Τὸ ἔθνος πρὸς τὴν πρόδον με τὸν Τρικοῦπην τρέχει,
καὶ τὸ προσμένουν τρόπαια καὶ θρίαμβοι καὶ νίκαι...

Φάσμ.—Λοιπὸν τὸ ἱσοζύγιον πραγματικῶς εὐρῆκε;
Φασου.—Εὐρῆκε περισσεύματα καὶ μετὰ τὸ παραπάνω,
ἂν καὶ αὐτὰ ἐφάνησαν ψευδῇ 'στὸν Καραπάνο.
Τὴν δὲ Δευτέραν ἡ Βουλὴ ἐκ νέου συγκαλεῖται
κι' οἱ βουλευταὶ συνέρχονται κι' οἱ ἄλλοι συμπολιταί,
κι' εἰς τῆς βουλῆς τὴν αἴθουσαν καὶ εἰς τοὺς προθαλάμους
θὰ συσσεφθοῦν τοὺς μέλλοντας τοῦ Διαδόχου γάμους,
πιστώσεις δὲ θὰ ψηφισθοῦν καὶ ἔλ' οἱ πατριῶται
ξηροκαμπίας ἐνδοῦσι θὰ βαπτισθοῦν ἱππῶται,
κι' ἴσως τὸν Μεγαλόσταυρον καὶ ὁ Τσιγγρὸς νὰ πάρῃ,
ποῦ δι' αὐτόν, ὡς λέγεται, κοντεύει νὰ κρεπάρῃ.

Φάσμ.—Καὶ ὁ Τρικοῦπης;
Φασου.—Μὴ 'ρωτᾷς πόσ' εἶναι ἡ χαρὰ του,
κι' οἱ φίλοι του κοπροσκυλοῦν ἐμπρὸς 'στοῦ Ζηχαράτου,
ἐνθ' δὲ ἱσοζύγιον πραγματικὸν εὐρέθῃ
καὶ ὅλους ἐξεβάκχευσε τοῦ χρήματος ἡ μέθη,
τὰ κακαρόνουν μερικὸι ἀπὸ τὴν αἰτίαν
καὶ πάμπολλοι αὐτοκτονοῦν δι' ἄγνωστον αἰτίαν.

Φάσμ.—Ἄμμ' ἡ δουλειὰ τοῦ Σπάρταλη, ποῦ ἦταν μπερδεμένη;
Φασου.—Λοιπὸν αὐτὸν τὸν ξέρετε καὶ σεῖς οἱ πεθαμένοι;
Φάσμ.—Βεβαίως, τόσος πᾶταγος ἠκούσθη διὰ τοῦτον,
ποῦ ἔχασαν κι' οἱ ζωντανοὶ καὶ οἱ νεκροὶ τὸν νοῦ των.

Φασου.—Λοιπὸν ὅς λέγω πῶς κι' αὐτὸς ἐπῆρε τῆς τραχύσεως
καὶ τῶν ρητόρων τῆς Βουλῆς ἡτύχασαν ἡ γλώσσαις,
κι' ὁ Στῆλμαν ἦλθε κατ' αὐτὰς καὶ ἄλλοι δολορράφοι...

Φάσμ.—Κι' ὁ Θωδωρῆς τί γίνεται;
Φασου.—Εἰς τὴν Πρωτὴν γράφει
με σαρκασμούς, με ἀστραπάς, με κεραυνούς καὶ κτύπους,
μὰ κάποτε καλλιεργεῖ καὶ τοὺς λαχνοκήπους.
'Ἐν τούτοις ἐλυπήθησαν παραπολὺ τὰ πλῆθη,
διότι καὶ ὁ κύριος Μανέτας παρητήθη,
καθόσον τὸν Χαλκιδόπουλον ἐζήτησε νὰ παύσῃ,
καὶ ἡ Παιδεία ἐσπευσε τὴν τύχην τῆς νὰ κλάσῃ,
ἀλλ' ὅμως ὡς ἐκ θαύματος ἡ δόξα τῆς ἐσώθη
κι' ἀμέσως εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ναυτικῶν ἐδόθη.
Τί δόξα εἰς τὸν Ναυτικὸν καὶ 'στὴν Παιδείαν τρόμος...
καρaboκῆρς τῶν ναυτῶν καὶ τῶν σασφῶν λοστρόμος.

Φάσμ.—Ἄμμ' ὁ Λεβίδης ὁ δεινός;

Φασου.—Κι' αὐτὸς ὡς λέξης βράζει
καὶ ἀποφόρια ἔπως πρὶν 'στὸν κόσμον δὲν μοιράζει,
διότι τώρα φαίνεται πῶς ὅλοι εὐποροῦν
καὶ ροῦχα κατακλινούρια κι' οἱ πένητες φοροῦν.
Κι' ἐγὼ βελλάδα δανεικὴ δὲν ἔβαλα ἐφέτος...

Φάσμ.—Ἀποῦ τὸ ἔθνος εὐτυχεῖ, ἅς κοιμηθῶ ἀνέτως.

(Τὸ φάντασμ' ἀφανίζεται κι' ὁ Φασουλῆς τὰ χάνει,
ἐνθ' Ταμίας Κεντρικὸς ἐνώπιόν του φθάνει.)

Τ.—Καὶ πῶς πηγαίνουν, βέλτιστε, τοῦ κράτους τὰ Ταμεῖα;

Φ.—Πρὸς τὸ πρὸν δὲν φαίνεται κατάχρησις καμμία.
'Ο Χρυσοχέρης μοναχὰ μετὰ τὰς χρυσὰς τοῦ χειρὸς
ἐσοῦφρωσε, ὡς λέγεται, χρυσοῦς τινὰς στατήρας.
'Ἄλλ' ὅμως, φίλε Σκελετέ, ἅς ἔχωμεν ἐλπίδα
πῶς κι' ἄλλοι χρυσοχέρηδες θὰ κλέψουν τὴν πατρίδα,
κι' ἡμᾶρ ἐλευσεται χρυσοῦν, ποῦ ἀληθῶς χρυσοῦς
θὰ δεῖξωμεν τὰς χεῖρας μας 'στοὺς ζῶντας καὶ εἰς σᾶς.

Τ.—Ἀλλὰ κανένα νόμισμα δὲν ἔχεις νὰ ἴδῃ;
γιατί, ἀφότου μ' ἔφεραν τὸν δυστυχῆ ἐδῶ,
οὔτ' ἓνα χαρτονόμισμα οὐδὲ χαλκὸν δὲν εἶδα,
καὶ εἶναι τώρα γιὰ παρὰ τὰ μάτια μου γαρίδα.

(Διμοκοντόρον δίδραχμον ὁ Φασουλῆς τοῦ δίνει
καὶ τὸν ἀρπάζει ὁ νεκρὸς κι' ἐθῶς τὸν καταπίνει,
ἐνθ' δὲ ἀφανίζεται εἰς σκότη ἀχανῇ
βλέπει ἐμπρὸς ὁ Φασουλῆς τρανὸν ὁμογενῆ.)

ΟΜ.—Τί κάνουν οἱ ὁμογενεῖς;..

Φ.—Πολὺ καλὰ, .. χορεύουν,
καὶ πάντα κέρδη τίμια καὶ δίκαια γυρεύουν.
Μὰ καὶ μεσίτας κατ' αὐτὰς ἐπλούτισαν πολλοὺς
κι' αἱ τοῦ Λαυρίου μετοχαὶ τοὺς ἔκαμαν τρελοῦς,
καὶ πλοῦτος ἀπροσδόκητος τοὺς ἔστρεψε τὸν νοῦν
καὶ με μανίαν ἄρχισαν πολλοὶ ν' αὐτοκτονοῦν.

ΟΜ.—Ἰδέ, ἰδέ, μακρὸν ἐκεῖ νεοφερμένων σμήνος!..

Φ.—Μεσίται εἶναι βέβαια...

ΟΜ.—Τί δὲδράς καὶ θρόνος!

(Ἐστὸν ποταμὸν Ἀχέροντα καὶ εἰς τὸν Κωκυτὸν
προβάλλει πεντηκόντορος μεστὴ ἐκ μεσιτῶν
ἱσπία ἔχουσα πολλὰ ἐκ μετοχῶν Λαυρίου,
καὶ γίνεται ἀλαλαγμὸς καὶ χαλασμός Κυρίου.)

ΟΜ.—Καλῶς τοὺς!..

Φ.—Καὶ ὁ Κορωνίδης μὰς ἦλθε ὁ μεγάλος,
ἀσπρόμαυρος καὶ παρδαλὸς ὡς εἶδος παππαγάλος,
γῆρας εἰς τὴν κεφαλὴν, μὰ ἰστὸ μοστάνι μέος,
καὶ σκέπτεται νὰ ἐγγράφῃ δημότης Ἀθηναῖος.

(Ὁ Φασουλῆς με δάκρυα πρὸς τοὺς μεσίτας νεύει,
ὁ δὲ νεκρὸς ὁμογενὴς τὴν σκυφία του τοῦ κλέβει,
κι' ὁ Φασουλῆς τὸν κυνηγᾷ ἐν ὄλῃ τῇ σπουδῇ του,
ἀλλ' ἔξαφνα εὐρίσκειται ἀντίκρυ λωποδύτου.)

Λ.—Ποῦ τρέχεις ἔτσι;

Φ.—Μάτια μου, ἀκόμη τί θὰ δῆτε!

Λ.—Μὰ δὲν μοῦ λὲς τί γίνονται 'στὴν γῆν οἱ λωποδύται;

Φ.—'Απὸ αὐτοὺς ἐγέμισε ἡ τῶν Ἑλλήνων πλάσις
καὶ εἶναι ἀναρίθμητοι ὡς ἄμμος τῆς θαλάσσης.
Τοὺς κυνηγᾷ ὁ Στάϊκος μὲ τὸν Κολοκοτρώνη,
ἀλλὰ τὸ κράτος κί' εἰς αὐτοὺς τὸν φόρον του πληρόνει,
κί' ἂν δὲν φροντίσουν ἡγήγορα νὰ μᾶς τοὺς ξεπαστρέψουν,
καὶ τῶν νεκρῶν τὰ σάβανα φοβοῦμαι μήπως κλέψουν.

(Ἐνῷ τοιοῦτοι λέγονται ὅτι λωποδύτην λόγῳ
στυφρόνεται τοῦ Φασουλῆ τὸ ψεύτικο ρωλόγι.)

Φ.—Βαβαί, ὦ Πλούτων βασιλεῦ! . . τί διάβολο νὰ κάνω! . .
λωποδυσία καὶ κλοπὴ καὶ κάτω καὶ ἀπάνω.
Κλέπται ὅτην γῆν, ὅτ' Ἄρταρα, κί' ἐντὸς τῶν ὑπο-
[νόμων. . .
βοήθησέ μας, Στάϊκε, μετὰ τῶν Ἀστυνόμων.
ὦ! μὴ μὲ κλέψετε καὶ σεῖς, σκιαὶ ἀποθαμένων,
καὶ μὲ ἀφήσετε γυμνὸν καὶ τετραχληλισμένον.

(Μητροπολίτης ἔρχεται κοντὰ ὅτι Φασουλῆ
κί' ὁ Φασουλῆς μ' εὐλάβειαν τὸ χέρι τοῦ φιλεῖ.)

Φ.—Μητροπολίτα, μ' ἐκλεψαν νεκροὶ σοβανιφόροι.
Μ.—Εἰρήνη σοί, ὦ τέκνον μου. . . τοὺς κλέψαντας συγχώρει,
κί' εἰπέ μου ποῖος θὰ γενῇ Μητροπολίτης τώρα;
Φ.—Ὁ θεολόγος Δαμαῶς μεγάλη ἡ πῆρε φόρα
καὶ δι' αὐτὸν ἀκούονται ποικίλαι διαδόσεις,
κί' ὁ Τραπεζίτης Μαυρουδῆς πρεβάλλει ἀξιώσεις,
ἐν τούτοις ἐνδεχόμενον νὰ γίνῃ καὶ ὁ Σγούτας,
κί' ὁ Περικλέτος ἢ κί' ἐγὼ ἢ ἄλλος τσαλαδεύτας.
Ἄλλ' ἔμῳς ὅποιος κί' ἂν γενῇ, ὡς ἔχωμεν ὑπ' ὄψει
πῶς ἡ θρησκεία κί' ὑπ' αὐτὸν βεβαίως θὰ προκίψῃ.

(Ἐνῷ τοιαῦτα ὁμιλεῖ μὲ τόνον δυνατὸν
ἐξαίφνης φθάνει ὁμιλος τῶν πάλαι ποιητῶν,
καὶ φασκελόνουν ἅπαντες μὲ ὄψεις ἐνεᾶς
τὸν μόνον ἀντιπρόσωπον τῆς νέας γενεᾶς,
καὶ τότε τὸν σαρδώνιον γελῶν ὁ Φασουλῆς
Μονάρχας βλέπει γύρω του κί' ἀρχαίους βασιλεῖς.
Περνᾷ καὶ ὁ Ἀλέξανδρος κί' ὁ μέγας Ναπολέον
καὶ ἡγεμόνες παμπληθεῖς καὶ πληθὺς βασιλέων,
καθένας δὲ τὸν ἐρωτᾷ βραδέως προχωρῶν
τί γίνονται οἱ βασιλεῖς εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν).

Φ.—Τί νὰ σᾶς πῶ... οἱ βασιλεῖς πολὺ καλὰ περνοῦν,
καὶ βασιλεύουν κάποτε χωρὶς νὰ κυβερνοῦν,
γενναίως δὲ τοὺς κόπους τῶν οἱ δοῦλοι ἀνταμείβουν
καὶ τὸ πιπέρει δι' αὐτοὺς καὶ μὲ τῇ μύτῃ τρίβουν,
καὶ κύπτει πᾶς ὑπὸ τοῦ ἐμπρός των τὸν αὐχένα
κί' ἔχουν καὶ μπεχλιβάνηδες μεγάλους σὰν κί' ἐμένα.
Ἄλλὰ ἡ πόρτα ἡ πολλὴ ἐκλείπει ὁσημέραι
καὶ σχίζονται περγαμῆναι καὶ τῶν γενῶν διεφθάραι,
καὶ συγγενεύουν μὲ ἀστοὺς προστύχους αἱ πόρφυραι,
ὁ δὲ ἀσίκης Βάττεμδεργ μὴ πριμαντόνα ἡ πῆρε.
Κί' ἐγὼ, ἂν τύχαινα ποτὲ ὅτι δόμον ἐστεμμένος
ἐλεύθερος, ἀνύπανδρος, οὐ μὴν καὶ παντρεμένος,
καθόλου δὲν θὰ ἤμουνα σὰν κί' ἄλλους κουτεντές
κί' ἡ τὴν Ντουκὲν θὰ ἔπερνα ἢ τὴν γνωστὴν Μαντές.

(Τοιαῦτα οὖν τοῦ Φασουλῆ ὀλίγιστα εἰπόντος
ἀκούεται ἀπαίσιος καὶ σμερδαλέος βρόντος,
βρυγμοὶ ὀδόντων καὶ τριγμοὶ καὶ ἄγρια φωνὰ
κί' ἀρχίζει γύρω του κἂν κἂν καὶ μπάλος σεντονέ.
Μὰ χώνεται κί' ὁ Φασουλῆς εἰς ὄλον τὸν σωρὸν
καὶ σῦρει μὲ τοὺς βασιλεῖς πυρρίχιον χορὸν,
ὁπόταν ὅτ' ὁ πορθημὸν τοῦ ὁ Χάρων τὸν τινάζει,
ἐνῷ φρικτὴ τὰ χεῖλη του ἐκφεύγει βλασφημία,
γαυγίζων δὲ ὁ Κέρβερος ὅτι Φασουλῆν φωνάζει.
« Ἀπόδος, ὦ κατάρτατε, τὰ νόμιμα πορθημεία. »

Ἐμνηστεύθη ποιητῆς
μετὰ κόρης ζηλευτῆς.

Ὁ φίλος Προβελέγγιος ὁ καὶ Ἀριστομένης,
ὁ ψάλτης ὁ γλυκύτατος ἐν τοῖς πεφιλημένοις,
ἡρραβωνίσθη κατ' αὐτὰς τὴν Ἀγλαίαν Βλάχου,
τὴν ἀδελφὴν τοῦ πρέσβεως κί' ἐν γράμμασι προμάχου,
ἀξίαν νόμφην ἀληθῶς ἐν πάσῃ περιλήψει
προσφιλεστάτου ποιητοῦ, πετῶντος εἰς τὰ ὕψη.
Καὶ τώρα πᾶς ὁ ποιητῆς πρὸς τὴν μνηστὴν θὰ στρέψῃ
καὶ μοναχὸς δὲν θὰ πετᾷ ἐπάνω εἰς τὰ νέφη.

Πολίτου λεξικὸν
Ἐγκυκλοπαιδικόν.

Καὶ νέα τεύχη λεξικοῦ ἐβγήκαν τώρα τώρα
καὶ ἄλλα ἐτοιμάζονται καὶ ὅλο πέρνει φόρα,
καὶ γίνετε συνδρομηταὶ χωρὶς ἀργοπορίαν,
ἂν θέλετε περὶ παντὸς σωστὴν πληροφορίαν,
διότ' εἰς ὅλους δυνατὰ τὸ λέγομεν καὶ πάλι
πῶς σὰν κί' αὐτὸ τὸ λεξικὸ κανένα δὲν θὰ βγάλῃ.

Στεφάνου ὁ καὶ κωμικὸς ἐκδίδει φιλοκάλως
δρὸ κωμωδίας νόστιμας μὲ γούστο καὶ μὲ χάρι,
τὰς συνιστᾷ δὲ ὁ « Ρωμῆδς » ἐνθέρμως καὶ μεγάλως
εἰς τὸ φιλόμουσον καιρὸν νὰ τρέξῃ νὰ τὰς πάρῃ.
Ἡ μὲν Ἀποχαιρετισμός, ἡ δὲ Ἐναλλαξ καλεῖται,
καὶ τὸ βιβλίον μὴ δραχμὴ καὶ κατὶ θὰ πωλεῖται.

Γεώργιος Καραγιαννόπουλος, ἀγαπητὸς Βολιώτης
ἀνηγορεύθῃ κατ' αὐτὰς Ἀσκησιᾶδης πρώτης
μὲ τὰ συγχαρητήρια Καθηγητῶν καὶ φίλων,
κί' ἀρρώστους τώρα δέχεται ἀπὸ τὸ κάθε φῶλον.

Εἰς τὸ Καπνοπωλεῖον τοῦ Γεωργίου Κλάρα
κοντὰ εἰς τὰ Χαυτεῖα, ὅτι δρόμον Πατησίων,
θὰ εὖρη ὅποιος θέλει περίφημα τσιγάρα,
κατάλληλα πρὸς χρῆσιν πτωχῶν τε καὶ πλουσίων.
Ἐμπρὸς λοιπὸν, ἂν ὄντως ραχάτι ἀγαπᾷ,
νὰ πίνῃς καὶ νὰ λέγῃς, « τὴν κλάρα ποῦ τὴν πᾶς; »